

Sygn. akt I C 1333/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: Jakub Korzeniewski

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa A. (...) z siedzibą w W.

przeciwko T. L.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego T. L. na rzecz powoda A. (...) z siedzibą w W. kwotę 516,44 zł (pięćset szesnaście 44/100), którą rozkłada na dziesięć rat, pierwszych dziewięć po 50 zł i ostatniej w wysokości 51,65 zł, płatnych do 10 każdego kolejnego miesiąca, począwszy od kwietnia 2018r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 13 lutego 2017 r. do dnia zapłaty w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat,

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III nie obciąża pozwanego kosztami procesu

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 1333/17 upr

UZASADNIENIE

Powód A. (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. L. na swoją rzecz kwoty 516,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa (9 lutego 2017r.) do dnia zapłaty, a także zasądzenia na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartej przez pozwanego z (...) S.A. w W.. Wierzytelność stanowiła przedmiot przelewu, w skutek którego powód nabył legitymację do dochodzenia należności.

Pozwany T. L. nie wniósł odpowiedzi na pozew, stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę. Pozwany przyznał, że zawarł umowę z (...) S.A. w W. na mocy której nabył telefon za 600 zł. Spłacił pierwszą ratę za telefon i zaniechał dalszych spłat. Obecnie przebywa w zakładzie poprawczym do lutego 2018r. Zamierza spłacić wierzytelność, jednakże po opuszczeniu zakładu zamierza podjąć pracę i zwrócił się z wnioskiem o możliwość uiszczania zapłaty w ratach. Wniósł też o nieobciążanie go kosztami postępowania z uwagi na brak środków.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Powód domagając się zasądzenia na jego rzecz kwoty 516,44 zł nie przedłożył żadnych dokumentów na okoliczność istnienia wierzytelności, z której wywodził swoje roszczenia. Przedłożył jedynie umowę przelewu wierzytelności, umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności i wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Nie złożył załącznika do umowy cesji, z której wynikałoby, że wierzytelność względem pozwanego jest przedmiotem przelewu.

(bezsporne; kopie dokumentów – k. 8-11)

Powód stawiający się na rozprawie w dniu 3 lipca 2017r. przyznał, że zawarł umowę z (...) S.A. w W. na mocy której nabył telefon za 600 zł. Spłacił pierwszą ratę za telefon i zaniechał dalszych spłat. Obecnie przebywa w zakładzie poprawczym do lutego 2018r. Zamierza spłacić wierzytelność, jednakże po opuszczeniu zakładu zamierza podjąć pracę i zwrócił się z wnioskiem o możliwość uiszczania zapłaty w ratach. Wniósł też o nieobciążanie go kosztami postępowania z uwagi na brak środków.

(bezsporne; oświadczenie na rozprawie – k. 41)

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części w jakiej pozwany uznał żądanie powoda.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o oświadczenia złożone przez stronę pozwaną. Zgodnie bowiem z treścią art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

Analiza pozostałego materiału dowodowego nasuwała wiele wątpliwości co do istnienia legitymacji procesowej czynnej oraz istnienia pierwotnej wierzytelności, z której powód wywodził swoje roszczenie. Przedłożone przez niego kserokopie dokumentów stanowiły jedynie uprawdopodobnienie co do tezy, że powód zawarł umowę przelewu nieskonkretyzowanych wierzytelności.

Skoro zatem uznana przez pozwanego kwota zadłużenia jest wyższa od kwoty dochodzonej pozwem, roszczenia podlegało uwzględnieniu w całości, jednakże nie w kształcie, jaki nadał mu powód.

Zgodnie z wnioskiem pozwanego, Sąd postanowił rozłożyć zasądzone świadczenie na raty zgodnie oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 3 lipca 2017r, zasadami słuszności i na zasadzie art. 320 k.p.c. Zgodnie z rzeczoną przepisem, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie mając również na względzie sytuację rodzinną pozwanego i wskazaną przez niego trudną sytuację majątkową. Pozwany powołał się na okoliczność, że przebywa w zakładzie poprawczym do lutego 2018r. Zamierza spłacić wierzytelność, jednakże po opuszczeniu zakładu zamierza podjąć pracę i zwrócił się z wnioskiem o możliwość uiszczania zapłaty w ratach. Wniósł też o nieobciążanie go kosztami postępowania z uwagi na brak środków. Nie posiadał wystarczających środków na spłatę zadłużenia, jednorazowo. Zwrócił się z prośbą o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty. Sąd uznał twierdzenia pozwanego za wiarygodne i przychylił się do jego wniosku zważywszy, że zasadność żądań powoda wynika jedynie z okoliczności przyznanych przez pozwanego, w tym też co do wysokości należnego powodowi świadczenia. Skoro zatem powód nie wykazał terminu wymagalności roszczenia w sposób niewątpliwy, rozłożenie zasądanego świadczenia odbędzie się bez szkody dla jego interesów.

Z tych wszystkich powodów powództwo podlegało oddaleniu w części, w jakiej pozwany nie uznał roszczenia powoda.

Sąd uznał, że roszczenie zasądzone wyrokiem będzie wymagalne dopiero w okresie, kiedy pozwany będzie miał realną możliwość spłaty zobowiązań, tj. w okresie 2 miesięcy od opuszczenia zakładu poprawczego (kwietnia 2018r.). Sąd rozłożył płatność na 10 rat – 9 po 50 zł miesięcznie, a ostatnia w wysokości 51,65 zł płatna do 10 dnia każdego miesiąca począwszy od kwietnia 2018r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 lutego 2017r. do dnia zapłaty.

Ze względu na motywy przywołane w uzasadnieniu uwzględnienia wniosku pozwanego o rozłożenie świadczenia na raty Sąd przychylił się również do wniosku o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu. Mając na uwadze brak możliwości zarobkowania w okresie przebywania w zakładzie poprawczym jak i godną podziwu postawę i zapewnienia

o spłacie należności powoda Sąd uznał, że względy te umożliwiają zwolnienie go od obowiązku poniesienia kosztów procesu (art. 102 k.p.c.)

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz